

Самотній поні

КУПИТИ

Хто має бути поряд, коли тобі неспокійно? Хто втішить, коли нервуєшся, через щось переймаєшся? Саме так, друг! Великого норовливого коня Горіха може заспокоїти лише поні Імбирчик, але через певні обставини малій конячці ніде жити. Чи вийде у волонтерів ветеринарної клініки «Ковчег» Амелії та Сема знайти йому опікуна й домівку? І що з усього цього вийде?

Чому варто читати:

Добрі та захопливі історії з серії «Історії порятунку» навчають дітей ставитися до тварин зі співчуттям та любов'ю. У Великобританії в цій серії видано вже понад 2 мільйони примірників книжок.

Люсі Деніелс

ІСТОРІЇ ПОРЯТУНКУ

Самотній поні

Люсі Деніелс

ІСТОРІЇ ПОРЯТУНКУ

Самотній поні

 АССА
ВИДАВНИЦТВО

Lucy Daniels
Animal Ark
THE LONELY PONY

Published by arrangement with
The Van Lear Agency LLC

Особлива подяка Джанет Бінгем.
Присвячується Кеті.
Щиро дякую Сарі та Пабло.

Люсі Деніелс
Самотній поні [Другий цикл. Книга восьма]
Серія «Історії порятунку»

Перевод з англ. *Аліни Комісарової*

© Working Partners Ltd, текст, 2019

© Working Partners Ltd, ілюстрації, 2019

© ПП «АССА», 2021

© Панченко О. І., художнє оформлення, 2021

© mrgaser, e-pub, 2022

ISBN 978-617-7877-42-3

Аннотація

Хто має бути поряд, коли тобі неспокійно? Хто втішить, коли нервуєшся, через щось переймаєшся? Саме так, друг! Великого норовливого коня Горіха може заспокоїти лише поні Імбирчик, але через певні обставини малій конячці ніде жити. Чи вийде у волонтерів ветеринарної клініки «Ковчег» Амелії та Сема знайти йому опікуна й домівку? І що з усього цього вийде?

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м. Харків.**

Розділ перший

— Почалося! вигукнув Сем Бакстер.

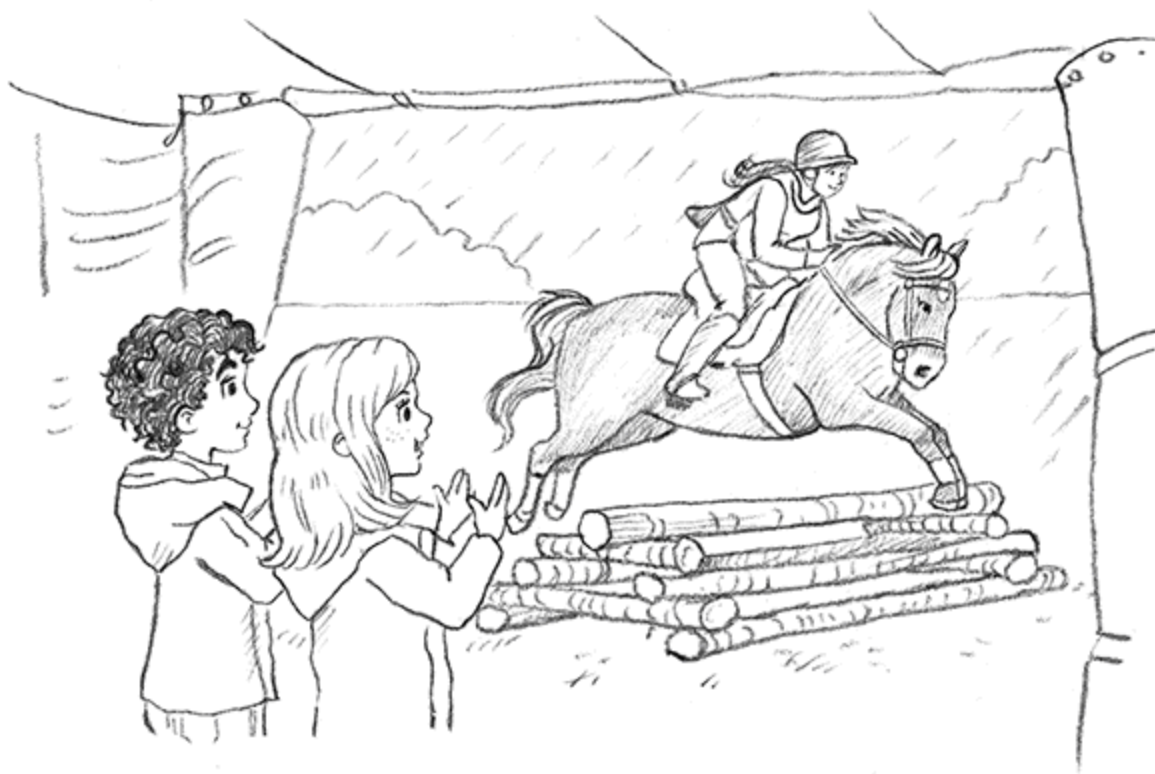
В Амелії Гейвуд перехопило подих. За кілька метрів від дівчинки галопом проскакав гнідий жеребець. Він щодуху мчав до піраміди з колод, і вершник низько припав до конячої шиї. М'язи скакуна напружилися під блискучою шерстю і ось він уже стрибає.

— Ура! радісно вигукнула дівчинка.

Амелія та Сем сиділи в шатрі коло іподрому. Це вперше дівчинка відвідала кінні змагання перетятою місцевістю, та ще й у дощ. Утім, попри негоду натовп глядачів захоплено спостерігав за дійством.

Наступний жеребець із вершником риссю вибіг на поле. Сем глянув на годинник.

— Між виходами коней є відтинок часу у дві хвилини! прокричав він, долаючи галас натовпу і шум дощу, що бив по даху шатра. Це щоб не було затримок у місцях для стрибків.

Амелія всміхнулася. Принаймні хтось знає правила! Раніше вона бачила перегони по телевізору, тому думала, що всі коні стартують одночасно. Проте в кінних змаганнях перетятою місцевістю немає стартової лінії. Замість цього щоразу, коли кінь здійснює перший стрибок, таймер запускають, а зупиняють його, коли тварина досягає кінця смуги. Кінь, який зробить це найшвидше, перемагає!

Гнідий скакун галопом мчав до наступного бар'єру, виготовленого просто зі столу для пікніка. Амелія знову радісно закричала, коли кінь перескочив через нього і зник за деревами. Потім до місця першого стрибка підбігла сіра конячка. Вершник нахилився вперед, його обличчя пашіло.

— Шкода, що я не вмію їздити верхи, зітхнула Амелія.

Сем кивнув.

Вони натягнули капюшони плащів і поквапилися до сусіднього шатра, хлюпаючи гумовими чоботами по калюжах.

Гоупи сиділи за розкладним столом із купою обладнання.

— Як справи? поцікавилась Амелія, наближаючись.

Місіс Гоуп усміхнулася та підняла паперовий стаканчик із чаєм.

— Поки що жодних надзвичайних ситуацій!

— Ми можемо трішки відпочити, додав містер Гоуп.

Амелія відчула гордість від того, що ветеринар сказав «ми». Адже вони із Семом віднедавна стали офіційними волонтерами в «Ковчезі», ветеринарній лікарні Гоупів.

Сем підштовхнув подругу ліктем:

— Поглянь на цю крихітку!

Амелія обернулася. Чоловік вів до шатра золотистого поні невеличкого, але міцної статури, із довгою кошлатою гривею. Його хвіст майже сягав землі.

— Ох! захоплено видихнула дівчинка. Який гарненький!

Чоловік відвів поні в стійло з написом «Благодійний фонд Спідвела». Амелія та Сем презирнулися, усміхнулися й поквапилися слідом.

— Привіт! сказав чоловік, знімаючи мокрий дощовик. Мене звуть Джо. Ви хочете познайомитися з Імбирчиком?

Дівчинка кивнула.

— Можна його погладити? запитала вона.

— Звичайно, відповів Джо. Імбирчик дуже товариський!

Поні був майже одного зросту з Амелією. Чубчик спадав йому на мордочку, і коли дівчинка його прибрала, то побачила великі добрі очі з довгими віями. Широкі ніздрі коника роздулися, і він тицьнувся носом у куртку Амелії. Вона відчула, як її серце тане.

— Яка це порода? запитав Сем, погладжуючи кошлату гриву Імбирчика.

— Шетландець, сказав Джо. Раніше він товаришував зі скаковим конем, допомагаючи тому заспокоїтися перед змаганнями. Але нещодавно власник поні переїхав за кордон, і ми намагаємося знайти для тваринки нову домівку.

Він дав Амелії та Сему по барвистій листівці.

— «Благодійний фонд Спідвела», прочитала дівчинка. «Шукаємо для поні нову домівку».

Внизу на листівці була фотографія Імбирчика й номер телефону.

— Бідолаха, сказав Сем.

— Можна допомогти вам роздати листівки? запитала Амелія.

— Це дуже люб'язно з вашого боку! усміхнувся Джо. Ось візьміть.

Коли навколо Імбирчика почали юрмитися діти, Амелія та Сем повернулися на поле з листівками в кишенях курток. Дощ майже вщух, але земля ще була слизька. Друзі пройшли повз купу колод для стрибків і краєм поля попрямували до гаю. Коли вони минали зроблену з дощок перешкоду, закріплену між двома стовбурами дерев, то почули стукіт копит.

Обернувшись, Амелія побачила великого темно-гнідого коня з білою смугою на морді. Скакун із молодого вершницею мчав дорогою, швидко наближаючись до перешкоди.

«Вони занадто близько! подумала Амелія. Її серце тривожно забилося. І збираються стрибати!»

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ